

بدعت در عزاداری

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الحمد لله رب العالمين و صلى الله على محمد و آله الطاهرين و لعنة الله على اعدائهم
اجمعين

برای اخذ معارف، همه آنچه که مربوط به خداوند تعالی و جمیع مخلوقات و عوالم و تکوین و تشریع است، باید به سوی خالق تعالی توجه کنیم و آن حضرت نیز ما را امر فرموده که به سوی حجج الهی برویم و تنها طریق آنها هستند چنان که می فرماید: قَسَّئَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ، و از جمله امور، کیفیت برگزاری مجالس عزاداری و بزرگداشت ایام فرح و حزن حضرات معصومین علیهم الصلوة است که قول و فعل و تقریر آنها در این امر حجت است و لا غیر.

کسی که به راستی و از روی دلیل به حضرات معصومین علیهم الصلوة و السلام اعتقاد و ایمان دارد و جایگاه آنان را مؤمن است، هرگز براساس هوای نفس خود و یا دیگران و یا شیطان لعین از سنت مطهره اهل بیت نبوت علیهم السلام روی نمی گرداند بلکه تسلیم محض آن حضرات می گردد، نه پیش می افتد و نه به پی راهه رفته و از دیگران متابعت می کند بلکه محمد و آل محمد علیهم الصلوة و السلام را در رأس همه امور قرار می دهد، مرجع وحید خود را در تمام امور دین و دنیا و آخرت، از معارف و فقه گرفته تا اخلاق و سایر شئونات زندگی فردی و اجتماعی، آنان می داند؛

قرآن کریم می فرماید: «وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ * إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ * عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ . (پیامبر خدا) از روی هوای نفس و خوشامد شخصی سخن نمی گوید * (بلکه) جز وحی ای که با ایشان نازل می شود، نمی گوید * که خداوند «شدید القوی» به او آموخته است»
هم چنین می فرماید: «وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَ مَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ . آنچه را پیامبر به شما داد، بگیرید و بدان ملتزم باشید و از آنچه شما را باز می دارد، دست بردارید»

بیان کننده وحی تنزیلی اهل بیت عصمت صلوات الله علیهم هستند: «... وَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ .. قرآن را بر تو فرو فرستادیم تا تو برای مردم تبیین نمایی آنچه را به سوی ایشان فرو فرستاده شده است، باشد تا اندیشه کنند» ؛
الگوی تمام عیار در همه امور از جمله عزاداری اهل بیت علیهم السلام، باید رسول الله و اهل بیت حضرت باشند. آنان در رفتار و گفتار و تقریر خود، گریه و جزع و فزع و لطم و ذکر فضائل و مناقب و مصائب و احیاء امر خود را تأیید فرموده اند و از رفتارهای سرشار از بدعت صوفیان ضالّ مضلّ، از قبیل حرکات ناشایست سماع مانند و هو کشیدن . که یقیناً کفر است . نهی فرموده اند. در این باره، نکته قابل توجه اینکه، اهل قصور و تقصیر، نکوهش شده اند لکن درباره غلات (اهل غلو، غالیان)، صراحتاً از آنان بیزاری جسته و ایشان را مشرک اعلام فرموده اند.

غالیان یعنی کسانی که برای اهل بیت قائل به مقام الوهیت هستند، یعنی اهل بیت را خدا یا بخشی از خدا می دانند. البته گاهی نیز معتقد به حلول خداوند در کالبد ایشان می شوند و ایشان را فانی شده در ذات الله می دانند و نعوذ بالله من ذلک. این ها مراسم بسیار سنگینی برای عزاداری اهل بیت و ایام موالید ائمه اطهار علیهم الصلوة و السلام برگزار می کنند اما

۱ - سوره (۱۶) النحل آیه ۴۴ و سوره (۲۱) الانبیاء آیه ۸.

۲ - سوره (۵۳) النجم آیات ۴ الی ۶.

۳ - سوره (۵۹) الحشر آیه ۸.

۴ - سوره (۱۶) النحل آیه ۴۵.

معتقدند که مثلاً اگر سینه بزنند یا اشک بریزند، هر گناهی هم بکنند دیگر هیچ ایرادی ندارد. یعنی حرام خدا را حلال می‌شمارند با دستاویز قرار دادن اینکه اصل معرفت اهل بیت است و از ما طاعت نخواستند در حالی که امام صادق علیه السلام در حدیث شریفی اعلام فرمودند: کسانی که اعتقاد دارند دین تنها معرفت است و عمل به طاعات و ترک معاصی و محرمات در موقع معرفت خواسته نشده، مشرک بَیْن الشَّرک هستند و از آنان اعلان بیزاری نمودند.

حضرات معصومین علیهم السلام می‌فرمایند: آن‌گاه که سنتی ترک شود بدعتی عمل گردد. و دقیقاً همین است، اینکه با توجیهات نفسانی معصومین علیهم السلام را خلق بنامیم و از جایگاه مخلوقیت بیاندازیم. که گویندگان این سخنان نیز نمی‌دانند چه می‌گویند. به یقین به کفر رفته و مشرک شده‌ایم و ترک طاعات و عمل به محرمات برای ما توجیه‌پذیر خواهد شد. چنان‌چه بارها از جماعت غلات شنیده‌ایم.

حضرات معصومین علیهم صلوات الله، اول ما خلق الله هستند و در احادیث اهل بیت علیهم السلام است که هیچ‌کس به معرفت کامل نسبت به حضرات معصومین نخواهد رسید و این راه بسته است لکن به این معنی نیست که نستجیر بالله. آنان خالق هستند، بلکه مخلوق و مسبوق به عدم‌اند؛ با وجود اینکه ارتفاع آنان جوهری و ذاتی است، با طاعت خدای تعالی و ترک نافرمانی خدا رسیده‌اند به آنچه رسیده‌اند و تا آخرین لحظه نیز در اقامه صلوة و سایر طاعات پیشتاز بوده‌اند. در تمامی ظواهر و بواطن، مطیع الله تعالی و شدیداً از نافرمانی آن حضرت روگردان بوده‌اند.

و مایه تأسف بسیار است که برخی از کسانی که اظهار مودّت به اهل بیت علیهم السلام می‌کنند، اعمال سرشار از بدعت و کفر دشمنان اهل بیت چون غلاة، علی اللهی‌ها و حسین اللهی‌ها و صوفیان را. که همه در صف یزید لعین هستند. یا حلاج مرتد را. که ادعاهای چندی کرد و کار او تا ادعای خدایی نیز رسید. الگوی خود قرار می‌دهند و با این کارها خود را از رحمت الهی محروم نموده و خداوند تعالی و اولیاء آن حضرت را می‌آزارند. امید است خداوند تعالی همه ما را هدایت نماید و از بدعت‌های آخرالزمان مصون فرماید و توفیق طاعت و ترک معصیت ولیّ الله الأعظم الحجة بن الحسن المهدی صلوات الله وسلامه علیه را به ما مرحمت فرماید.

و السلام علی من اتبع الهدی

۱ - بحار الأنوار الجامعة لدرر أخبار الأئمة الأطهار: ۲۴/۲۸۶ ج ۶۶ ح ۱ عن بشار الدرجات: عَلِيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ الرَّبِيعِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ صَبَّاحِ الْمَدَائِنِيِّ عَنِ الْمُفَضَّلِ أَنَّهُ كَتَبَ إِلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَقَاءَهُ هَذَا الْجَوَابُ مِنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ: أَمَّا بَعْدُ فَإِنِّي أَوْصِيكَ وَ تَفْسِي يَتَقَوَّى اللَّهُ وَ طَاعَتِهِ... أَخْبِرْكَ أَنَّهُ مَنْ كَانَ يَدِينُ بِهَذِهِ الصِّفَةِ الَّتِي كَتَبْتَ تَسْأَلُنِي عَنْهَا فَهُوَ عِنْدِي مُشْرِكٌ بِاللَّهِ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى بَيْنَ الشِّرْكِ لَا شَكَّ فِيهِ...

۲ - الکافی: ۵۸/۱ باب البدع و الرأي و المقاییس... ج ۱۹- عَلِيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى بْنِ عُثَيْدٍ عَنْ يُونُسَ عَنْ حَرِيزٍ عَنْ زُرَّارَةَ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَنِ الْحَلَالِ وَ الْحَرَامِ فَقَالَ: حَلَالٌ مُحَمَّدٌ حَلَالٌ أَبَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَ حَرَامُهُ حَرَامٌ أَبَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا يَكُونُ غَيْرُهُ وَ لَا يَجِيءُ غَيْرُهُ. وَ قَالَ قَالَ عَلِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: مَا أَحَدٌ ابْتَدَعَ بِدْعَةً إِلَّا تَرَكَ بِهَا سَنَةً. زرارة گوید از امام صادق (ع) راجع بحلال و حرام پرسیدم فرمود: حلال محمد همیشه تا روز قیامت حلالست و حرامش همیشه تا روز قیامت حرام، غیر حکم او حکمی نیست و جز او پیغمبری نیاید. و علی (ع) فرمود هیچ کس بدعتی ننهاد جز آنکه بسبب آن سنتی را ترک کرد.

نهج البلاغة: ۲۰۲ خطبه ۱۴۵: وَ مَا أُحْدِثْتُ بِدْعَةً إِلَّا تَرَكَ بِهَا سَنَةً فَاتَّقُوا الْبِدْعَ وَ الزَّمُوا الْمَهْيَعَ إِنَّ عَوَازِمَ الْأُمُورِ أَفْضَلُهَا وَ إِنَّ مُحَدِّثَاتِهَا شَرَّأُهَا. هیچ بدعتی را پدید نیاوردند، جز که با آن سنتی رها گردید. پس از بدعت بپرهیزید، و راه راست را بپیمایید. نیکوترین کارها سنتی است که دیرینه است، و بدترین، آنچه نو پدید آمده است.

تاسع عشر شهر رمضان المبارك ١٤٣١
حيدر حسين التريتي الكربلايي عفى الله عنه و عن والديه آمين